

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobcu: **Y. H.**, štátny príslušník Čínskej ľudovej republiky, *zastúpený Mgr. Z. H.*, proti žalovanému: **Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: PPZ-67-15/HCP-BA-R-CP-2006 zo dňa 26. októbra 2006, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 462/2006-36 zo dňa 8. apríla 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 462/2006-36 zo dňa 8. apríla 2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č. p.: PPZ-67-15/HCP-BA-R-CP-2006 zo dňa 26. októbra 2006, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č.p.: PPZ-1595-22/HCP-BA-OCP-Ž-2006 zo dňa 26. júla 2006, ktorým bolo zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný rozhodoval na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a aplikoval správny právny predpis, žalovaný sa podľa

krajského súdu vysporiadal v rozhodnutí o odvolaní so všetkými námietkami žalobcu.

Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku poukázal na to, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a celého obsahu spisového materiálu, nezistil žiadne porušenie zákona a ani nezákonnosť v postupe správnych orgánov, ich rozhodnutia vyhodnotil za správne a zákonné, vrátane procesných postupov, zrozumiteľne a logicky odôvodnené, a preto žalobu ako nedôvodne podanú zamietol.

Podľa krajského súdu bolo správnymi orgánmi spoľahlivo zistené, že v priebehu jedného dňa, t.j. 1.6.2006 dochádzalo k pohybu na účte tým spôsobom, že jedna suma finančných prostriedkov slúžila na preukázanie finančného zabezpečenia pobytu viacerých žiadateľov o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania. Žalobca naplnil ustanovenie § 26 ods. 2 písm. f) zákona č. 48/2002 Z.z., teda úmyselne uviedol nepravdivé údaje, na základe čoho bola jeho žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania dôvodne zamietnutá.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal proti záverom žalovaného, ktoré si osvojil aj krajský súd, že uviedol nepravdivé alebo zavádzajúce údaje, alebo že predložil falošné alebo pozmenené doklady. K žiadosti o udelenie povolenie na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania žalobca predložil výpis z účtu z peňažného ústavu VÚB, a.s. zo dňa 13.04.2006, č. účtu X., na ktorom sa nachádzala finančná hotovosť vo výške 902 800,-- Sk. Neskôr bol opäť vyzvaný na predloženie výpisu z účtu o stave jeho finančných prostriedkov, na čo následne zaslal výpis z účtu na jeho meno vedenom v peňažnom ústave P. B. č.ú. X., na ktorom sa nachádzala finančná hotovosť vo výške 851.000,- Sk. Týmto si splnil povinnosť uvedenú v § 25 ods. 3 písm. c/ ods. 7 zákona č. 48/2002 Z.z. a preukázal to finančnou hotovosťou potrebnou na zabezpečenie prechodného pobytu.

Na základe uvedeného žalobca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť. Tvrdenie žalobcu, že nechcel správny orgán zavádzať označil za irelevantné, nakoľko bolo podľa žalovaného jednoznačne preukázané, že žalobca sám svoje finančné zabezpečenie spochybnil tým, že na jeho osobnom účte dochádzalo v priebehu jedného dňa, t.j. 01.06.2006 k pohybu na účte tým spôsobom, že jeden finančný obnos sa objavil v priebehu jedného dňa minimálne na dvoch účtoch žiadateľov o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania, pričom v oboch prípadoch bol splnomocneným zástupcom pán B. L.,

teda osoba, ktorú žalobca splnomocnil na zastupovanie. Žalovaný pritom zdôraznil, že na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec podľa § 26 ods. 6 zákona č. 48/2002 Z.z. právny nárok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12.02.2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba žalobcu o preskúmanie rozhodnutia č. p.: PPZ-67-15/HCP-BA-R-CP-2006 zo dňa 26. októbra 2006, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č.p.: PPZ-1595-22/HCP-BA-OCP-Ž-2006 zo dňa 26. júla 2006, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 26 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinného do 31.12.2006) policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na:

- a) verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä či podnikateľská činnosť cudzinca je prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky, na situáciu a vývoj na trhu práce a na verejné zdravie,
- b) záujmy maloletého dieťaťa cudzinca, osobné a rodinné pomery cudzinca, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu.

Podľa § 26 ods. 2 písm. f) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt zamietne, ak cudzinec úmyselne uvedie nepravdivé alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady.

(3) Policajný útvar rozhodne o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt do 90 dní; vo zvlášť zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 90 dní. Ak ide o cudzinca podľa § 22, rozhodne policajný útvar do 30 dní odo dňa doručenia žiadosti.

Podľa § 26 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok, ak tento zákon neustanovuje inak.

Žalovaný zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR za účelom podnikania) skutočnosťou, ktorú považoval za preukázateľne dokázanú, a to že žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu sa snažil zaviesť správny orgán vo veci finančného zabezpečenia pobytu, keď finančné prostriedky boli poukazované na ďalšie štyri účty žiadateľov o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania. Žalovaný navyše zistil, že splnomocnený zástupca dňa 01.06.2006 prišiel do jednej z pobočiek P. B., kde vložil v hotovosti sumu cca. 855 000,-- Sk na bankový účet, následne si vyžiadala výpis z predmetného bankového účtu, potom zrealizoval prevodný príkaz na ďalší účet. Takýto postup bol realizovaný celkom pri štyroch bankových účtoch. Na poslednom účte nechal vložené finančné prostriedky v sume 850 000,-- Sk, ktoré následne vybral po 300 000,-- Sk. Preskúmaním výpisov z účtov č. X. na meno X. M. zo dňa 01.06.2006 (zostatok na účte 852 000,-- Sk, č.p.: PPZ-67-3/HCP-BA-R-CP-2006). Na č.ú. X. na meno žalobcu zo dňa 01.06.2006 zostatok na účte 851 000,-- Sk. X. M. a žalobca požiadali o povolenie na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania, pričom na účet X. M. bola dňa 01.06.2006 prevedená čiastka 852 000,-- Sk z účtu č. X., a toho istého dňa bola čiastka 851 000,-- Sk z jeho účtu prevedená na účet č. X. na meno žalobcu.

Na základe uvedeného žalovaný zistil, že splnomocnená osoba žalobcu sa snažila zaviesť správny orgán vo veci finančného zabezpečenia svojich splnomocniteľov. Žalovaný poukázal, že dňa 20.10.2006 spísal so splnomocnenou osobou žalobcu zápisnicu o podaní vysvetlenia, v ktorej splnomocnený zástupca uviedol, že žalobca má finančné zabezpečenie vo výške 450 000,-- Sk, ktoré deklaroval výpisom z účtu č. X. zo dňa 23.01.2006 (zostatok vo výške 450 000,-- Sk, suma vložená dňa 23.10.2006 v hotovosti), avšak dňa 01.06.2006 žalobca preukazoval finančné zabezpečenie vo výške 851 000,-- Sk. Na základe uvedeného žalovaný dospel k záveru, že žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu uvádzal nepravdivé údaje a tým úmyselne zavádzal správny orgán.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol, uviedol na základe akých dôkazných prostriedkov vykonaných v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom dospel k záveru zhodnému so záverom prvostupňového správneho orgánu, že žalobca naplnil ustanovenie § 26 ods. 2 písm. f) zákona o pobyte cudzincov, na základe čoho dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán dôvodne zamietol žiadosť žalobcu o povolenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania.

Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, pričom zdôvodnil, prečo na tieto námietky neprihliadol.

Skutkové zistenia správnych orgánov neboli spochybnené ani prvostupňovým súdom, a z takto objektívne zisteného stavu vecí v správnom konaní vychádzal aj krajský súd, ktorý sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobca spochybnil svoje finančné zabezpečenie tým, že na jeho osobnom účte dochádzalo v priebehu jedného dňa, t.j. 01.06.2006 k pohybu na účte tým spôsobom, ako to zistil súd z administratívneho spisu žalovaného, pričom pri vybavovaní žiadosti žalobcu o prechodný pobyt na území SR na účel podnikania, žalovaný neporušil žiadne z ustanovení zákona o pobyte cudzincov.

So skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú, sa stotožnil aj súd odvolací. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť jeho vecnú správnosť, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať a ktoré nasvedčuje tomu, že prvostupňový ale aj druhostupňový správny orgán si zadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsobe vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány k správnym záverom o tom, že správnymi orgánmi bolo spoľahlivo zistené, že v priebehu jedného dňa, t.j. 01.06.2006 dochádzalo k pohybu na účte žalobcu tým spôsobom, že jedna suma finančných prostriedkov slúžila na preukázanie finančného zabezpečenia pobytu viacerých žiadateľov o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania. Odvolací súd preto nemal pochybnosti o správnosti zistenia správnych orgánov, že žalobca naplnil ustanovenie § 26 ods. 2 písm. f) zákona č. 48/2002 Z.z. tým, že úmyselne uviedol nepravdivé údaje, na základe čoho bola jeho žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania dôvodne zamietnutá.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho uváženia.

Olasť povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) je v správnom práve pomerne široká. Správny orgán však nemôže rozhodovať celkom podľa svojej ľubovôle.

Odvolačný súd sa zaoberal posúdením, či správny orgán pri posudzovaní splnenia podmienok na udelenie povolenia k prechodnému pobytu cudzinca na území SR na účel podnikania mohol uplatniť inštitút správneho uváženia.

Odvolačný súd pritom dáva do pozornosti, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov nevyplýva povinnosť policajného útvaru pri splnení zákonných podmienok udeliť povolenie na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania bez priestoru na správnu úvahu. To by bol zásah do právomoci správneho orgánu a správne konanie by tak bolo nadbytočné.

Z ustanovenia § 26 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok.

Pokiaľ teda správne orgány napadnutým rozhodnutím žalobcovi neudelili povolenie na prechodný pobyt na území SR s odôvodnením, že žalobca úmyselne uvádzal zavádzajúce údaje ohľadne finančného zabezpečenia svojho pobytu na území SR, odvolací súd dospel k záveru, že takýmto rozhodnutím nebol ukrátený na svojich právach.

Uvedený právny názor krajského súdu je podľa odvolacieho súdu správny. V danom prípade správny orgán vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu veci a na vec aplikoval správny právny predpis. Taktiež napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a náležite zdôvodnené, a to osobitne na aplikovaný inštitút správneho uváženia a je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu názoru, totožnému so záverom správneho orgánu, že otázka posúdenia splnenia podmienok pre udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR je vecou voľnej úvahy správneho orgánu a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov navrhovateľa, tento názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného preto potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.), keď sa stotožnil s právnym posúdením veci a s jeho závermi, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, nakoľko nebol v konaní úspešný a odporcovi preto, že mu tieto nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 12. februára 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová